

İnindeyken Kimsesizliğin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Şubat 2014

Desturum sevgi oldu hep,
Yürürken O'nun yolunda.
Üstüme alınmadım sitemi, nefreti
Yana yakıla ağlasam da.

Bir dilekti benimki
Belki bir çırpınış,
Sadece ermekti o mertebeye
Kul olmanın hakkıyla.

Birer birer soldu çiçekler
Çok sevmiştim oysa
Ve boyunlarını büktüler teker teker
Kızgın güneşti belki de canlarını yakan.

Ne fırtınalar bitti ne kasırgalar
İslanırken Hakkın rahmetinde,
Ellerim boş kalsa da
Sığındım O'nun gölgesine.

Usul usul çekip gitti dostlar
Yalanlarının yanına varlıklarını katık yaptılar.
Ezeli bir düşmanmışçasına
Canımdan can kopardılar.

Dikenleri batarken gülün
Fısıldarken kulağıma adımı hüzün,
Can çekişmekte duygular
İnindeyken kimsesizliğin.